

Linwood Barclay

Zonder een woord

Eerste druk 2008
Derde, gewijzigde druk 2015

ISBN 978-90-225-7186-6
ISBN 978-94-6092-550-4 (e-boek)
NUR 305

Oorspronkelijke titel: *No Time For Goodbye*
Oorspronkelijke uitgever: Random House, New York
Vertaling: Mariëtte van Gelder
Omslagontwerp: b'IJ Barbara
Omslagbeeld: © Jacqueline Moore / Arcangel Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2006 Linwood Barclay
© 2007, 2015 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Mei 1982

Toen Cynthia wakker werd, was het zo stil in huis dat ze dacht dat het zaterdag moest zijn.

Was het maar waar.

Als ze ooit had gewild dat het zaterdag was, alles behalve een schooldag, was het vandaag wel. Haar maag draaide nog, ze had een hoofd van beton en ze moest moeite doen om te zorgen dat het niet naar voren knakte.

Jezus, wat was dat in de prullenbak naast het bed? Ze kon zich niet eens herinneren dat ze had overgegeven, maar daar lag het bewijs.

Ze moest dit eerst oplossen, voordat haar ouders binnenkwamen. Ze stond op, wankelde even, pakte de kleine plastic bak met haar ene hand en duwde met de andere de deur van haar slaapkamer op een kier. Er was niemand in de gang, dus sloop ze langs de open deuren van de slaapkamers van haar ouders en haar broer, glipte de badkamer in, deed de deur dicht en draaide hem op slot.

Ze leegde de bak in de wc, spoelde hem om in de badkuip en keek met waterige ogen in de spiegel. Dus zo ziet een meisje van veertien met een kater eruit. Geen prettige aanblik. Ze kon zich amper herinneren wat Vince haar de vorige avond allemaal had laten proeven, drank die hij zijn huis uit had gesmokkeld. Een paar blikjes bier, wat wodka, gin en een aangebroken fles rode wijn. Ze had beloofd rum van haar vader mee te brengen, maar had het uiteindelijk niet gedurfd.

Er zat haar iets dwars. Het had iets met de slaapkamers te maken.

Ze spatte koud water op haar gezicht en droogde het met een handdoek af. Ze haalde diep adem en probeerde zich te vermannen, voor het geval haar moeder haar achter de deur opwachtte.

Ze stond er niet.

Cynthia liep terug naar haar kamer, waar de muren behangen waren met posters van Kiss en andere verderfelijke popmuzikanten die haar ouders de rillingen bezorgden. Ze voelde de vloerbedekking onder haar tenen. Op weg door de gang wierp ze eerst een blik in Todds kamer en toen in die van haar ouders. De bedden waren opgemaakt. Meestal kwam haar moeder daar pas later op de ochtend aan toe (Todd maakte zijn bed nooit op en hun moeder liet hem ermee weggemen), maar ze zagen eruit alsof er niemand in had geslapen.

Cynthia voelde paniek opkomen. Was ze al te laat voor school? Hoe laat was het eigenlijk?

Vanaf de plek waar ze stond, kon ze Todds wekker op zijn nachtkastje zien staan. Tien voor acht pas. Nog een halfuur voordat ze meestal naar school ging.

Het was stil in huis.

Doorgaans kon ze haar ouders om deze tijd beneden in de keuken horen. Ook als ze niets tegen elkaar zeiden, wat vaak het geval was, klonken de zwakke geluiden van de koelkastdeur die open- en dichtging, een spatel in een koekenpan en het gedempte gekletter van borden in de spoelbak. Iemand, meestal haar vader, die ritselde met de ochtendkrant en bromde over een artikel waarover hij zich opwond.

Vreemd.

Ze liep haar kamer in en sloot de deur. Doe normaal, hield ze zichzelf voor. Ga ontbijten alsof er geen vuiltje aan de lucht is. Doe net alsof er helemaal niet geschreeuwd is gisteravond. Doe alsof je vader je niet uit de auto van je veel oudere vriendje heeft gesleurd en je mee naar huis heeft genomen.

Ze keek naar het wiskundeboek op haar geopende schrift op haar bureau. Ze had de vorige avond maar de helft van de opgaven kunnen maken voordat ze wegging en zichzelf wijsgemaakt dat ze de volgende ochtend wel wat vroeger kon opstaan om ze af te maken.

Ja, vast en zeker.

Meestal stommelde Todd 's morgens op dit tijdstip rond. Hij liep de badkamer in en uit, zette een lp van Led Zeppelin op, riep naar zijn moeder beneden om te vragen waar zijn broek lag, boerde en wachtte tot hij bij Cynthia's deur was voordat hij een scheet liet.

Ze kon zich niet herinneren dat hij iets had gezegd over eerder naar school gaan, maar waarom zou hij zoiets ook aan haar vertellen? Ze liepen niet vaak samen naar school. Hij vond haar een suffe derdeklasser, al deed ze haar uiterste best om zich net zo te misdragen als hij. Wacht maar tot ze hem vertelde dat ze voor het eerst echt dronken was geworden. Of nee, dan zou hij haar alleen maar verlinken als hij later zelf eens in de penarie zat.

Oké, Todd was misschien eerder naar school gegaan, maar waar waren haar ouders?

Haar vader was mogelijk in alle vroegte op zakenreis gegaan. Hij was altijd onderweg, het was niet bij te houden. Jammer dat hij de vorige avond niet al weg was geweest.

En misschien bracht haar moeder Todd met de auto naar school of zo.

Ze kleepte zich aan. Een spijkerbroek, een trui. Maakte zich op. Dik genoeg om er niet als een wrak uit te zien, maar niet zo dik dat haar moeder ging sneren over 'sloeries'.

Toen ze de keuken binnenkwam, bleef ze als verlamd staan.

Geen muesli op tafel, geen sap, geen koffie in het apparaat. Geen borden, geen brood in de rooster, geen bekers. Geen kom met een bodempje melk en zompige Rice Krispies in de spoelbak. De keuken zag er nog precies zo uit als nadat haar moeder hem de vorige dag na het avondeten aan kant had gemaakt.

Cynthia keek om zich heen, zoekend naar een briefje. Haar moeder legde altijd een briefje neer als ze weg moest. Ook als ze boos was. Meestal maar één regel: 'Vandaag moet je je zelf maar redden' of 'Bak een paar eieren, ik breng Todd naar school' of alleen 'Tot straks'. Als ze echt kwaad was, ondertekende ze niet met 'Liefs, mam', maar alleen met 'M'.

Er was geen briefje.

Cynthia verzamelde moed en riep: ‘Mam?’ Haar eigen stem klonk haar opeens vreemd in de oren. Misschien omdat ze er iets in hoorde wat ze niet wilde erkennen.

Toen haar moeder geen antwoord gaf, riep ze nog eens. ‘Pap?’ Weer geen reactie.

Dit moest haar straf zijn, vermoedde ze. Ze had haar ouders kwaad gemaakt, hen teleurgesteld, en nu deden ze alsof ze niet bestond. Ze werd op grote schaal doodgezwegen.

Goed, dat kon ze wel aan. Altijd beter dan een enorme aanvaring ’s ochtends.

Omdat Cynthia niet het gevoel had dat ze ook maar een hap binnen zou kunnen houden, pakte ze haar schooltas in en liep naar buiten.

Op de stoep lag de *Journal Carrier*, opgerold met een elastiekje eromheen, als een boomstam.

Cynthia schopte de krant zonder erbij stil te staan opzij en liep de lege inrit af (de Dodge van haar moeder en de Ford Escort van haar vader stonden er geen van beide) op weg naar Milford South High School. Als ze haar broer kon vinden, kon die haar misschien vertellen hoe het ervoor stond, hoe erg ze zich in de nesten had gewerkt.

Heel erg, vermoedde ze.

Ze had vroeg thuis moeten zijn, om acht uur al, want ze had de volgende dag school, om te beginnen, en aan het begin van de avond had mevrouw Asphodel opgebeld om te zeggen dat ze haar werkstuk Engels moest inleveren, anders kreeg ze een onvoldoende, maar ze had zich niet aan de afgesproken tijd gehouden. Ze had tegen haar ouders gezegd dat ze huiswerk ging maken bij Pam, dat Pam haar bijles Engels zou geven, ook al was het stom en volkomen zonde van de tijd, en haar ouders hadden gezegd dat het goed was, maar dat ze toch om acht uur thuis moest zijn. Toe nou, had ze gezegd, dan kon ze maar net één opgave maken, wilden ze soms dat ze een onvoldoende kreeg? Wilden ze dat?

Acht uur, had haar vader gezegd. Niet later. Bekijk het maar, had ze gedacht. Ik zie wel hoe laat ik thuiskom.

Toen Cynthia om kwart over acht nog niet thuis was, had haar moeder naar Pams huis gebeld, Pams moeder aan de lijn gekregen en gezegd: ‘Hallo, met Patricia Bigge, de moeder van Cynthia. Mag ik Cynthia even?’ En Pams moeder had gezegd: ‘Huh?’ Niet alleen was Cynthia er niet, Pam was niet eens thuis.

Toen had Cynthia’s vader zijn onafscheidelijke oude gleufhoed opgezet, was in zijn Dodge gestapt en door de buurt gaan rijden. Hij vermoedde dat ze bij die Vince Fleming was, die zeventienjarige vijfdeklasser die zijn rijbewijs al had en in een roestige rode Mustang model 1970 reed. Clayton en Patricia Bigge hadden niet veel met hem op. Een lastige jongen, gezinsproblemen, een slechte invloed. Cynthia had haar ouders een keer ’s avonds over de vader van Vince horen praten, dat hij een crimineel was of zoiets, maar ze ging ervan uit dat het flauwekul was.

Het was puur toeval dat haar vader de auto aan de rand van het parkeerterrein van de Connecticut Post Mall had zien staan, aan de Post Road, niet ver van de bioscopen. De Mustang stond met zijn achterkant tegen de stoerprand en haar vader was ervoor gaan staan, zodat hij geen kant op kon. Ze had hem meteen herkend aan de gleufhoed.

‘Shit,’ had Cynthia gezegd. Maar goed dat hij niet een paar minuten eerder was gekomen, toen ze hadden zitten zoenen, of toen Vince haar zijn nieuwe stiletto liet zien. Jezus, je drukte op dat knopje en *flits!* er wipte vijftien centimeter staal naar buiten. Vince had het op zijn schoot gelegd en het grinnikend heen en weer bewogen, alsof het iets anders was. Cynthia had het gepakt, ermee in de lucht gesneden en gegiecheld.

‘Pas op,’ had Vince haar gewaarschuwd. ‘Je kunt veel schade aanrichten met zo’n ding.’

Clayton Bigge was regelrecht naar haar portier gebeend en had het opengerukt. Het kraakte in zijn roestige scharnieren.

‘Hé, maat, kijk uit,’ had Vince gezegd. Hij had geen mes meer in zijn hand gehad, maar een fles bier, wat bijna net zo erg was.

‘Ik ben je maat niet,’ had haar vader gezegd terwijl hij zijn dochter bij de arm pakte en meetrok naar zijn eigen auto. ‘Godallemachtig, je stinkt,’ had hij tegen haar gezegd.

Ze had ter plekke door de grond kunnen zakken.

Ze had hem niet aangekeken en geen woord gezegd, ook niet toen hij begon te preken dat ze alleen maar problemen veroorzaakte, dat er niets van haar terecht zou komen als ze haar leven niet beterde, dat hij niet wist wat hij fout had gedaan, dat hij alleen maar wilde dat ze later gelukkig werd blablaba, en, jeezus, zelfs als hij de pest in had reed hij nog alsof hij examen deed, nooit harder dan toegestaan, altijd zijn richtingaanwijzer op tijd uit, die man was echt ongelooflijk.

Toen ze thuis waren, was ze uit de auto gesprongen voordat hij de contactsleutel had omgedraaid. Ze had de deur opengedruwd en was naar binnen geschreden, zo recht mogelijk. Haar moeder, die niet zozeer boos als wel bezorgd leek, had haar opgewacht. 'Cynthia! Waar ben je...'

Cynthia was langs haar heen gelopen en naar haar kamer gegaan. Haar vader had onder aan de trap staan schreeuwen: 'Kom naar beneden jij! We moeten eens flink praten!'

'Val dood!' had ze geroepen en toen had ze de deur dichtgesmeten.

Dat herinnerde ze zich allemaal terwijl ze naar school liep. De rest van de avond was nog een beetje wazig.

Ze wist nog dat ze duizelig op haar bed was gaan zitten. Te moe om zich te schamen. Ze had besloten te gaan liggen, zodat ze tegen de ochtend, na een uur of tien, weer de oude zou zijn.

Er kon veel gebeuren voordat het ochtend werd.

Tijdens haar onrustige slaap had ze op een gegeven moment gedacht dat ze iemand bij haar deur hoorde. Alsof daar iemand stond te aarzen.

Later dacht ze het weer te horen.

Was ze opgestaan om te zien wie het was? Had ze zelfs maar geprobeerd uit bed te komen? Ze wist het niet meer.

Nu was ze bijna bij school.

Het probleem was dat ze spijt had. Ze had op één avond bijna alle huisregels overtreden, te beginnen met de leugen dat ze naar Pam ging. Pam was haar beste vriendin, ze was heel vaak bij haar en logeerde er om het weekend. Cynthia's moeder vond Pam aardig en vertrouwde

haar misschien zelfs, dacht Cynthia. Ze had gehoopt wat tijd te winnen door Pam erbij te betrekken, want Patricia Bigge zou niet zo snel Pams moeder bellen. Dat plan was lelijk in het water gevallen.

Was het daar maar bij gebleven. Ze was niet op tijd thuisgekomen. Ze had bij een jongen in de auto gezeten. Een jongen van zéventien. Een jongen van wie werd gezegd dat hij het vorige jaar ruiten van een school had ingegooid en dat hij ervandoor was gegaan met de auto van een buurman.

Haar ouders waren de kwaadsten niet. Meestal. Vooral haar moeder deugde wel. Haar vader, shit, zelfs die was niet zo erg, als hij eens thuis was.

Misschien had Todd een lift naar school gekregen. Als hij moest trainen en te laat was, had haar moeder hem misschien gebracht en was ze daarna boodschappen gaan doen. Of ergens koffie gaan drinken. Dat deed ze soms.

Het eerste uur, geschiedenis, ging waardeloos. Wiskunde het tweede uur ging nog beroerder. Ze kon zich niet concentreren met haar pijnlijke hoofd. 'Hoe heb jij de opgaven gemaakt, Cynthia?' vroeg de docent. Ze keek hem niet eens aan.

Vlak voor de middagpauze kwam ze Pam tegen. 'Jezus,' zei die, 'als je tegen je moeder zegt dat je bij mij bent, wil je dat dan verdomme ook tegen mij zeggen? Dan kan ik mijn moeder tenminste iets vertellen.'

'Sorry,' zei Cynthia. 'Was ze woest?'

'Toen ik binnenkwam,' zei Pam.

In de middagpauze glipte Cynthia de kantine uit, ging naar de munttelefoon van de school en belde naar huis. Ze wilde tegen haar moeder zeggen dat ze spijt had. Echt heel veel spijt. En dan zou ze vragen of ze naar huis mocht, zeggen dat ze zich niet goed voelde. Haar moeder zou voor haar zorgen. Als Cynthia ziek was, kon haar moeder niet boos op haar blijven. Ze zou soep voor haar maken.

Cynthia liet de telefoon vijftien keer overgaan voordat ze het opgaf en bedacht toen dat ze misschien een verkeerd nummer had gedraaid. Ze probeerde het nog eens, maar er werd weer niet opgenomen. Ze had het nummer van haar vader op zijn werk niet. Hij zat zo vaak op de weg

dat je maar moest wachten tot hij zich meldde vanaf de plek waar hij was.

Ze hing met een groepje voor de school rond toen Vince Fleming aan kwam rijden in zijn Mustang. ‘Sorry voor al die toestanden van gisteren,’ zei hij. ‘Jemig, die pa van jou is me er een.’

‘Tja, ach,’ zei Cynthia.

‘Hoe ging het toen je thuiskwam?’ vroeg Vince. Te horen aan de manier waarop hij het vroeg, wist hij het al. Cynthia haalde haar schouders op en schudde haar hoofd, want ze had geen zin om erover te praten.

‘Waar is je broer eigenlijk?’ vroeg Vince.

‘Hoezo?’ zei Cynthia.

‘Is hij ziek?’ vroeg Vince Fleming.

Niemand had Todd op school gezien. Vince zei dat hij hem discreet had willen vragen hoeveel straf Cynthia had gekregen, of ze huisarrest had, want hij hoopte dat ze vrijdag- of zaterdagavond met hem wilde afspreken. Zijn vriend Kyle zou bier voor hem regelen en ze konden naar die plek op de heuvel gaan, een tijdje in de auto zitten en naar de sterren kijken, leuk toch?

Cynthia rende naar huis. Ze vroeg Vince niet of hij haar wilde brengen, al stond hij voor haar neus. Ze meldde zich niet bij de administratie om te zeggen dat ze eerder naar huis ging. Ze rende het hele eind en terwijl ze het ene been voor het andere zette, dacht ze: alsjeblieft, laat haar auto er staan, alsjeblieft, laat haar auto er staan.

Maar toen ze de hoek van Pumpkin Delight Road naar Hickory omsloeg en haar huis in zicht kwam, stond de gele Escort van haar moeder er niet. Toch gebruikte ze het beetje adem dat ze nog had om haar moeder te roepen zodra ze binnen was. Toen riep ze Todd.

Ze begon te beven en dwong zichzelf ermee op te houden.

Het sloeg nergens op. Hoe kwaad haar ouders ook op haar waren, zoiets zouden ze toch nooit doen? Zomaar weggaan? Vertrekken zonder het tegen haar te zeggen? Met Todd?

Cynthia belde aan bij de burens, al voelde ze zich stom. Er was vast een simpele verklaring, iets wat ze was vergeten, een afspraak bij de

tandarts of zo, en haar moeder kon elk moment aan komen rijden. Cynthia zou zich een grote idioot voelen, maar dat gaf niet.

Zodra mevrouw Jamison opendeed, begon Cynthia te ratelen. Dat er niemand thuis was geweest toen ze wakker werd, dat ze naar school was gegaan en dat Todd niet was komen opdagen en dat haar moeder nog steeds niet...

Wacht even, zei mevrouw Jamison, niets aan de hand, je moeder is vast aan het winkelen. Ze liep met Cynthia mee naar haar huis en wierp een blik op de krant, die nog steeds buiten lag. Samen keken ze boven en beneden en nog eens in de garage en toen in de achtertuin.

‘Dit is wel vreemd,’ zei mevrouw Jamison. Ze wist niet wat ze ervan moest denken, dus belde ze met enige tegenzin de politie van Milford.

Die stuurde een politiemann, die zich aanvankelijk niet veel zorgen leek te maken, maar al snel kwamen er meer politiemensen en meer auto’s, en tegen de avond wemelde het van de politie. Cynthia hoorde dat ze een beschrijving van de auto’s van haar ouders doorgaven en het ziekenhuis opbelden. Andere politiemensen belden huis aan huis aan om vragen te stellen.

‘Weet je zeker dat ze niet hebben gezegd dat ze ergens naartoe gingen?’ vroeg een man die zei dat hij rechercheur was en geen uniform aanhad, zoals de anderen. Hij heette Findley, of Finlay.

Dacht hij dat ze zoiets zou vergeten? Dat ze opeens zou zeggen: ‘O ja, nou weet ik het weer! Ze zijn op bezoek bij tante Tess, de zus van mijn moeder!’

‘Weet je,’ zei de rechercheur, ‘het ziet er niet uit alsof je ouders en je broer spullen hebben ingepakt om ergens heen te gaan. Hun kleren zijn er nog en er staan koffers in de kelder.’

Er waren veel vragen. Wanneer had ze haar ouders voor het laatst gezien? Hoe laat was ze naar bed gegaan? Wie was die jongen bij wie ze was geweest? Ze deed haar best om de rechercheur alles te vertellen, biechtte zelfs op dat ze ruzie met haar ouders had gehad, al vertelde ze niet hoe erg het was geweest, dat ze dronken was geworden en dat ze had gezegd dat haar ouders dood konden vallen.

De rechercheur was best aardig, maar hij stelde niet de vragen waar

Cynthia mee zat. Waarom zouden haar ouders en haar broer zomaar verdwijnen? Waar zouden ze naartoe zijn gegaan? Waarom hadden ze haar niet meegenomen?

Plotseling begon ze als een razende de keuken overhoop te halen. Ze tilde placemats op en smet ze op de vloer, verschoof de broodrooster, keek onder de stoelen en tuurde in de spleet tussen het fornuis en de muur. De tranen stroomden over haar gezicht.

‘Wat doe je, lieverd?’ vroeg de rechercheur. ‘Wat zoek je?’

‘Waar is het briefje?’ vroeg Cynthia met een smekende blik. ‘Er moet een briefje liggen. Mijn moeder gaat nooit weg zonder een briefje achter te laten.’